

ABENS SIDSTE HYL

Af Asger Aamund, den 3. januar 2014

Kurt Westergaards tegning af Muhammed med bomben i turbanen var ikke årsagen til den såkaldte Muhammed-krise. Den blev anledningen, men ikke årsagen, der lå et helt andet sted, nemlig i Storbritannien. Det lykkedes dog med stor behændighed for Politikens chefredaktør, Tøger Seidenfaden og hans talrige støtter i det kulturradikale miljø at overbevise alt for mange mennesker om, at daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen var krisens reelle skurk, fordi han hårdnakket havde nægtet at mødes med de muslimske ambassadører. Denne episode var dog kun en ligegyldig og betydningsløs rullesten i den storpolitiske brænding, der var krisens egentlige stamfader. Siden 1990 har den internationale islamiske samarbejdsorganisation (OIC) arbejdet målrettet og åbent på at fremme en international lovgivning, der kriminaliserer krænkelser af religioner, det vil sige Islam. Dette arbejde bar frugt i Storbritannien, hvor premierminister Tony Blair havde den grundholdning, at debatter om religion skal kunne føres uden at krænke eller forhåne modpartens religiøse følelser. I 2005 havde Blair vundet helhjertet støtte fra sin parlamentsgruppe, der i juli formåede at skaffe flertal i Underhuset for et lovforslag, der kriminaliserer forhånelser af religion på samme måde, som man kan blive dømt for racistiske udtalelser og holdninger. Hen over sommeren opstår der en kritisk debat i England. Mange kulturpersonligheder kritiserer, at TV-perler som Dave Allens pave sketches og Monty Pythons 'Life of Brian' nu ikke kan vises mere, hvis troende borgere føler sig krænkede. Den 25. oktober fremsætter Overhuset et ændringsforslag til loven, der som før gør det tilladt at krænke religiøse følelser, med mindre krænkelsen indeholder en konkret trussel. Den britiske regering fastholder den skrappe skærpelse af blasfemiloven, idet Overhuset kun kan forhale, men ikke forhindre et lovforslag, der er fremsat af Underhuset. Den 31. januar 2006 er lovforslaget sat til endelig afstemning i Parlamentet. Den stadig mere ophidsede debat i den britiske offentlighed må have fået Tony Blair til at ryste på hånden, for umiddelbart inden afstemningen forlader Blair salen med lige nøjagtig så mange labour-medlemmer, at forslaget falder med en enkelt stemme. Herefter blev loven stemt igennem, men nu med Overhusets afsvækkende tilføjelse, der stadig tillader hån, spot og latterliggørelse af religioner. OIC har således indkasseret et svidende nederlag og må se i øjnene, at 15 års lobbyarbejde er spildt. Men så har man jo heldigvis plan B, som nu træder i kraft. Jyllandspostens Muhammedtegninger blev offentliggjort i september 2005, men resulterede først kun i spredte og sporadiske protester fra Imamer i Danmark. Men den uafklarede og utilfredsstillende udvikling på den britiske politiske scene førte nu til en øget aktivitet hos OIC, der havde brug for en trussel, der kunne skræmme de britiske lovgivere til en skærpelse af blasfemilovgivningen.

Ifølge et kinesisk ordsprog bliver tigeren bange, når den hører abens dødsskrig. Det betyder, at når den grumme tiger er på jagt i landsbyen, kan man dræbe den uskyldige abe, hvis jammerhyl skræmmer tigeren tilbage i junglen. Denne tankegang blev indholdet i den islamiske masterplan, der blev sat i værk på den store OIC konference i Mekka i december 2005. Forinden havde man varmet op til øretæver ved at sende de islamiske ambassadører i struben på Anders Fogh Rasmussen. Ikke for at skabe forsoning og fred, men tværtimod for at bære ved til det ulmende bål. Som talskvinden, den ægyptiske ambassadør Mona Attia senere udtalte til avisen Al-Watan: "Faktisk frygtede jeg, at sagen skulle ende med en undskyldning fra statsministeren". Og det kan man jo godt forstå, når nu hele øvelsen var lagt an på en skærpelse af konflikten.

Første tre måneder efter publiceringen af Jyllandspostens tegninger kommer der gang i de islamiske protestaktioner mod Danmark. I slutningen af januar eskalere OIC-landenes straffeaktioner mod den danske regering for derved at lægge maksimalt pres på Tony Blair inden den afgørende afstemning i Underhuset den 31. januar. Den lille danske abes dødshyl skulle nu gøre den britiske tiger bange. Saudi Arabien iværksætter nu en statsboykot mod danske varer. Det havde man god erfaring med, da Danmark 25 år tidligere som det eneste demokratiske land lod sig presse til ikke at vise den prisbelønnede tv-dokumentar 'En prinsesses død', som var en rekonstruktion af en saudisk prinsesses grusomme offentlige henrettelse, fordi hun havde haft sex uden for ægteskabet. Efter trusler om olieboykot fra den saudiske ambassade tog regeringen og Industrirådet en kammeratlig samtale med DR's ledelse, der herefter annullerede den planlagte visning af tv dokumentaren. Umiddelbart efter Parlamentets afvisning af Tony Blairs OIC-inspirerede blasfemilov, blæste de islamiske politiske ledere til total krig mod den sekulære ytringsfrihed. Den 3. februar organiserer OIC en 'vredens dag', hvor man fik sit lydige redskab, imamen Al-Qadawi til at udråbe et islamisk globalt hævn tog mod Danmark. Kort efter stod de danske ambassader i flammer og 139 mennesker mistede livet som følge af 'vredens dag'.

Aktionen mod Danmark blev en uventet stor succes for OIC og den islamiske sag. Helst ville man jo have en skærpet blasfemilov i Storbritannien, som kunne være løftestangen for en lignende lovgivning i EU. Men det viste sig, at plan B, som blev hævn togtet mod Danmark, endte med en mere elegant løsning for OIC. De demokratiske lande kan således stadig prale af at have bevaret ytringsfriheden ubeskåret. Og OIC kan glæde sig over, at de ikke mere tør bruge den.